தமிழர் கல்விச்சங்கப் பிரசுரம்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமஜயம்.

புலியெழுபது

குறிப்புரையுடன்

ஸ்ரீ ஸேதுஸம்ஸ்தானம் மஹாவித்வான்

பண்டித பூஷணம்

ஸ்ரீ ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள்

இயற்றியது.

சென்னை : மயிலாப்பூர்

லா ஜர்னல் அச்சியந்திரசாலைப்

பதிப்பு

1927

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீராமஜயம்

புவிமெழுபது.

"கிடந்திருந்து நின்றளந்து கேழலாய்க் கீழ்புக்
கிடந்திடுந் தன்னுட் கரக்கு முமிழும்
தடம்பெருந்தோ ளாரத் தழுவும்பா ரென்னும்
மடந்தையைமால் செய்கின்ற மாலார்காண் பாரே"

ஸ்ரீ சடகோபமுனிவரர்.

காப்பு

சேயாக வெவ்வுயிருஞ் செய்வித்துத் தாங்குமொரு
தாயாக வுள்ள தயாபரையாந்—தூய
நிலமாதின் சேவடிக்கு நேர்வவெலாம் யான்வண்
கலைமாதிற் பெற்ற கவி.

நூல்

1. பெற்ற தாயரும் பெறுவித்த தந்தையுஞ் சேயம்
மற்ற யாவரு மக்கனென் றொருபெயர் வகிப்பர்
சொற்ற மக்களுக் கொருதிருத் தாயினைச் சொல்லின்
உற்ற பூமக ளன்றியும் வேறெவ ருண்டாள்.

மக்களென்பது தாயை அவாவிநிற்குஞ் சொல். அத்தாய் புவிமகள் என்பது எல்லார்க்கும் ஒப்பதாம்.

2. உற்ற பூமகள் யாவர்க்குந் தாயென வுணரின்
மற்ற வட்கொரு கொழுநனே மன்பதை யனைத்தும்
பெற்ற தாதையென் றுணர்வது மெளிதிது பெற்றி
முற்ற வோர்ந்தவர் தந்தைதாய்ப் பேறுதன் முறையே.

புவிமகளும் அவள் கொழுநனும் மக்கட்கு முறையே தாய்தந்தையராவர் என்றபடி.

3. கனந்த னாற்குளிர் நிழல்செய்து பனித்துளி கஞல
மனந்த னானினைப் பரும்பெருங் கடலையும் வனைந்தும்
இனந்த னாலுயர் நதிகளுத் தரியமென் றியைத்தும்
அனந்த னாயிரந் தலைமிசை யமர்பவ ளவளால்.

புவித்தாய்க்கு—மேகம் விதானமும், பனித்துளிகள் பனிநீரும், கடல் ஆடையும், நதிகள் உத்தரீயமும், அனந்தனாயிரந்தலை ஆதனமும் ஆம் எ-று. கனம் - மேகம். கஞல - நெருங்க.

4. எண்வ கைப்படு காவலர் திசைதொறு மிருந்து
கண்வ கைப்படு குறிப்பினிற் காரியம் புரிய
உண்வ கைப்படு துப்புர வெனைப்பல வுஞற்றி
விண்வ கைச்சுரர் தொழவினி திருக்குமண் விழுத்தாய்.

அட்டதிக்குப்பாலகர் இவள் திருநோக்கறிந்து ஏவல்புரிய, தாய்த்தன்மைக் கேற்ப மக்கட்குத் துப்புரவுபலவற்றையும் ஆக்கித் தேவர் போற்ற விளங்குபவள் எ-று. தேவர் போற்றுதற்குக் காரணம், இவள் அளிக்குந் துப்புரவே அவர்க்கு நன்மக்கள் நல்கும் அவியுணவாதலாகும். துப்புரவு - உணவுப் பொருள்கள்.

5. வருணன் மஞ்சன மாட்டவும் வானிடை யிரவி
இருணை யாதொளிர் திருவிளக் கேந்தவு மிளங்கால்
தருண மோர்ந்துமுன் விசிறவுந் தழல்புகை தரவும்
கருணை கூர்பவள் காசினி யெனுமுயர் கன்னி.

வருணன், சூரியன், வாயு, அக்கினி இவர் திருமஞ்சன முதலியன புரிந்து வழிபட, அவர்க்கு அருள்புரிபவள் புவித்தாய் எ-று.

6. தேவி மஞ்சன மாடலிற் றிருவுள மிலளேற்
சாவி யாவன புலமெலாம் புற்றலை தழையா
ஆவி விஞ்சிய பசிப்பிணி தெறுதலா னழிந்து
மூவர் பூசையுஞ் சிறப்பொடு மூடுறு முசிந்து.

இவள் பூசைமறுத்தகாலமே விளைவின்றி எனைத்தேவர்விழவும் பூசையும் இல்லாக்காலமாம் எ-று.

7. நீல வானவி தானத்தின் கீழ்நிலை நிறைந்து
வாலி தாயவெண் மதிமுத லுடுக்கணம் வழங்கும்
கோல வான்சுடர் விளக்கினிற் குவலயம் விரித்துச்
சால நல்லிருள் போர்த்தினி துறங்குவ டரைமான்.

இவள் பள்ளியறைக்கு விதானமும் விரிப்பும் விளக்கும் போர்வையும் இவை எ-று.

8. துயின்று நெஞ்சிடைக் கவலைகள் யாவையுந் துறந்து
முயன்ற பல்லுயிர்க் கிளைப்பினை யாற்றவு முளைத்தற்
கியன்ற வோரறி வுயிர்கணன் கெழவுமிங் கெண்ணிப்
பயின்ற பேரிருட் போர்வையைப் போர்ப்பளிப் பார்மான்.

இவள் இருளாகிய போர்வையைப் போர்ப்பது, தன்பொருட்டன்றி உயிர்களின்பொருட்டே எ-று. ஓரறிவுயிர்களாகிய செடி கொடி மரங்கள் இரவில் மிகுதியும் நீண்டுவளர்வது ஒளியைத்தேடி என்பது அறிஞர்கண்டது.

9. பொன்னி றத்தவர் வெண்ணிறத் தவர்புயல் புரைவோர்
செந்நி றத்தவ ரெனப்பல மக்களைச் செனிப்பித்
திந்நி றத்தினி னால்வகை வருணமு மியற்றித்
தன்னி றத்துயி ரணைத்தளிக் கிற்பவ டரைத்தாய்.

நிறம் - மார்பு. உலகத்துமக்கள் வெண்மை செம்மை பொன்மை கருமை என்னும் நானிறவகையினர் எ-று. இதனுல் வருணம் என்ற சாதிப்பெயர் ஆதிக்கண் வினையினுமுற்பட நிறமென்னும் பண்புபற்றி எழுந்ததென உய்த்துணர வைத்தவாறு.

10. வெள்ளை வண்ணத்த ரந்தணர் செவ்வணர் வேந்தர்
கொள்ளை வாணிகர் பொன்வணர் புயல்வணர் குடியென்
றெள்ள லில்லிவர்க் கிவைவினை யென்பது மியற்றித்
தள்ள லின்றிவர் யாரையுந் தரிப்பவ டரைத்தாய்.

இன்ன நிறம் இன்னசாதியார்க்கு உரியதென்றவழக்குத் தொன்றுதொட்டதென்பது, "தண்கதிர் மதியத் தன்ன மேனியன்' 'பவளச் செஞ்சுடர் திகழொளி மேனியன்' 'செந்நிறப் பசும்பொன் புரையு மேனியன்' 'கருவிளை புரையு மேனியன்' என நால்வகைச் சாதிப்பூதரையும் இளங்கோவடிகள் அழற்படுகாதைக்கண் கூறியதுகொண்டு அறிக.

11. அகழ்கிற் போரையுந் தாங்கிகல் லரும்பொரு ளளிப்பள்
இகழ்கிற் போரையு மேந்திநன் கூட்டுவ ளெதுவு
நிகழ்கிற் காதகன் டுயில்பவர் தமக்குமன் னிலையாய்ப்
புகழ்கிற் போரையும் பொதுவுறப் பரிப்பவள் புவித்தாய்.

தன் தாய்த்தன்மைக் கேற்ப, இகழ்வார், புகழ்வார், இடுக்கண் விளைப்பார், இவையொன்றுஞ்செய்யாது துயில்வார் யாவரையும் ஒப்பத்தாங்குபவள் எ-று.

12. யாவர்க் கும்முண வூட்டுவ ளாயினும் யார்க்குந்
தேவுக் கேயுண வாகுவண் மற்றிவ டிரிந்து
பாவிக் கேகொடும் பாலையு மாகுவள் பரிவோ
ரேவர்க் கும்பெரு வளஞ்சுரக் கிற்பவ ளிவளால்.

எல்லார்க்கும் உணவூட்டுந் தாய், தன்கொழுநனும் யார்க்குந் தேவுமாகிய ஒருவனுக்கே துய்க்கப்படுபவளாயுள்ளாள் எ-று. கடவுள் படைத்தபோது இவ்வுலகம் பாலையொழிய நான்கு நிலங்களே உடையதாயிருந்தது: மக்கள் தீவினையாற் பாலையுமுடையதாயிற்று என்பது "நடுவ ணைந்திணை நடுவண தொழியப், படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே" என்னும் தொல்காப்பியத்தால் அறிந்துகொள்க. பரிவோர் - இரங்குவோர்: ஈண்டு அருளாள்வார். "அல்ல லருள்வார்க் கில்லை வளிவழங்கு, மல்லன்மா ஞாலங் கரி" என்புழி அருளாள்வார் அல்லலெய்தாதபடி அவருள்ளவிடத்து வளஞ்சுரப்பதற்கு ஞாலம் சான்று என்று குறித்தவாறு காண்க. பாரியாகிய நல்லோனில்லாமையால் "வருந்தா யாணர்த்து நந்துங் கொல்லோ" (புறம். 120.) எனக் கபிலர் இரங்கிப்பாடுதலான் இதனுண்மை உணர்க.

13. நெடுமை யாயமன் பதைகள்பொய் கொலைமுத னேர்ந்து
கொடுமை யாகிய பாவங்கள் புரிவுழிக் குறைந்து
நடுந டுங்குவ ளன்னது பூகம்ப நாமத்
தொடுப டும்மத னுண்மையை யுணர்ந்தவ ருரவோர்.

நிலமகள் பாவியர்செய் தீவினைக்குக் குறையுற்று நடுங்குதலே, பூகம்பமெனும் பெயரோடு படும் என்பது.

14. பொறைக்குத் தானென நிற்குமித் தாய்மனம் புழுங்க
மறைக்கு மாறுசெய் மாக்கடங் கொடுந்தொழில் வளரின்
இறைக்கு நீர்மறுத் திவண்முலை மலைவழி யெரியை
நிறைக்கு மஃதிவள் சினமெனத் தெரிவது நெறியால்.

பொறுமைக்குத் தானே இலக்கியமென்று நிற்கும் இப்பூமியாகிய தாய் மறைக்கு மாறுசெய்வார் மக்களல்லர் மாக்களென்று குறித்தபடி. நிறைக்கும் - நிறைப்பள். அஃது - அவ்வெரியை நிறைப்பது. சினமென - சினத்தின் காரியமென.

15. நீர்ச வைத்தென நிற்பதுங் கான்மண நேர்ந்து
பேர்ப டைப்பதுந் தீயொளி பெறுவதும் பெருவான்
சேர்பெ றத்தொனி செய்வதுந் தரைமக டேகஞ்
சார்பு றின்னல திலையெனத் தெரிந்தனர் தகவோர்.

நீர் சுவைத்தென நிற்பது நிலத்தியல்பானென்பது "நிலத்தியல்பா னீர் திரிந் தற்றாகும்" என்னுந் திருக்குறளானுணர்க. பேர்படைப்பது - நறுங் கால் என்பது. ஒலியையே தனக்குரியதாக் கொண்ட ஆகாயம் அவ்வொலி யைப் புறத்துப் புலனாகச்செயதற்குப் பிருதிவியணுக்கள் இன்றியமையா என்க.

16. பாழி மாமுகின் மழைத்துளி பயத்தலும் பகலின்
வாழி யாதவன் கதிரொளி சுடுதலும் வார்த்தை
ஏழி யோசனைக் கப்புறங் கேட்டலு மிவண்மெய்ப்
பூழி யாங்கணும் பரத்தலி னாமென்பர் புலவோர்.

ஏழியோசனை, வெகுதூரம் என்பதற்கு உபலக்கணை. மெய்ப்பூழி என் பதனைப் பூந்தாது என்பதுபோலக் கொள்க.

17. ஒன்று தன்னிடை யுதவினஃ தொருசத கோடி
யென்று சொல்லவு மெதிருப கரிப்பவ ளிவளாற்
கன்று காணுறு கறவையிற் கசிந்தகங் களிக்க
நின்று தொட்டுழி யமுதளித் திடுவளிந் நிலத்தாய்.

ஒன்று, ஈண்டு அளவிற்சிறியது என்ற பொருளில் வந்தது. சிறியவித் தைத் தன்கணிட்டார்க்கு அதனை ஒருசதகோடியாக்கி எதிருபகரிப்பள் எ-று. தொட்டுழி - தோண்டியவிடத்து. அமுது - நீர்.

18. தன்னைப் பொய்யெனச் சழக்குரை முழக்கினர் தமக்கும்
அன்னைப் பெற்றியி னருந்துண வூட்டுவ ளவனி
என்னைப் பெற்றிலை யெனுமக விணுக்குமுள் ளிரங்கி
உன்னைப் பெற்றில னுண்ணென வூட்டுதா யுறழ.

தன்னைப் பொய்யென முழக்கினர் - உலகம் பொய்யென வாதித்தவர். என்னைப் பெற்றிலை எனும் மகவு - நீ என்னைப்பெற்ற தாயில்லை என்று வெறுத்துரைக்கும் பிள்ளைக்கும்: உன்னைப் பெற்றிலேனென்று உடன் பட்டுக்கொண்டே பெற்ற போன்பால் 'உண்' என்று ஊட்டுவது நற்றாய்க் கியல்பு என்க.

19. வருண பேதமும் பல்லுயிர் வகைமையும் வகுத்துங்
கருணை மாறலின றணைத்தையுங் காப்பளிக் கன்னி
மருணி றைந்துதன் மக்கள்போர் மடிப்புழி வடிந்த
இரண மார்குரு திக்குட லுருகுவ ளிவளால்.

இரணமார் குருதி - புண்ணூர்ந்த அரத்தம்; அது வடியுமிடத்துத் தன் உடனெகிழ்வள் எ-று.

20. இந்தி ரன்முத லிமையவர் செல்வமு மமுதுங்
கந்த ரங்கறுத் தவன்சடைக் கணிந்ததுங் கறைதீர்
மந்தி ரம்புகல் பரஞ்சுடர் மார்பொளிர் வதுவும்
அந்த ரங்தெரி வுறினிவ டுகின்முடித் தனவாம்.

இந்திரன்......செல்வம் - ஐராவதம் கற்பகம் முதலியன. கந்தரங் கறுத்தவன் - சிவபிரான்; சடைக்கணிந்தது - பிறை. கறைதீர் தந்திரம் - குற்ற நீங்கிய நூல். பரஞ்சுடர் - இறைவன்; மார்பொளிர்வது - கவுத்துவ மணி. அந்தரங் தெரிவுறின் - வேறுபாடு தெரியலுறின்; அழகிய தாரங்தெரிய லுறின் என்றுமாம். இவள் துகின்முடித்தன - இவள் துகிலாகிய கடலிலே முடிக்கப்பட்டன எ-று.

21. மன்னு யிர்க்குத வாதன வென்றொழி மயலாற்
பொன்வி ளைப்புற யாவையும் விளைப்பவள் புவித்தாய்
என்ன வாவினு நல்குதற் பொருட்டென யார்க்கும்
அன்னை தானுள ளாகவும் பயனடை கிலரால்.

மயல் - தூரால்=குப்பையாகிய எரு எ-று.

22. அன்னை மண்மக ளாற்பயன் கொளவறி யாதான்
தன்னை யொட்டலன் பாற்புகுந் திரப்பவன் றனதில்
பொன்னை வெஃகிய களவினன் சூதினன் பொய்யன்
என்ன பாவமு மிவனியற் றுதன விலையால்.

"ஒட்டார்பின் சென்றொருவன் வாழ்தலி னந்நிலையே, கெட்டா னெனப்படுத னன்று" என்பது காண்க. தனது இல் பொன் - தன்னுடைய தில்லாத பொன்.

23. பாலைக் காவவு மிளமையிற் காவவும் பருவக்
காலைக் காவவு முதுமையிற் காவவுங் காலை
வேலைக் காவவு மாலையிற் காவவும் விளைத்து
நாளைக் காவவுந் தாரங்தெரிந் தளிப்பவ ளம்மோய்.

பாளை - இளமைக்கு முற்பட்ட குழவிப்பருவம்: "பாளையாந் தன்மை செத்தும் (குண்டலகேசி) என்ப. காளை - காளையாம் பருவம்.

24. தார கைக்குள கதிர்களுக் கிலைநல சசியன்
நேரம் விட்டொளிர் கதிர்களுக் கிலையொளி நிறைந்த
சூரி யற்குள கதிர்களுக் கிலையிலை சுடர்க்கே
பார்ம கட்குள கதிர்பசி யிருள்கடி யான்மை.

கதிர் - கிரணம். சசி அல் நேரம் - மதியிராப் பொழுதில். விட்டொளிர்தல் - விட்டுவிளங்குதல். சுடர் - அக்கினி. பார்மகட்குள கதிர், ஈண்டுப் பயிரின் கதிர்; கம்பநாடரும், ஏரெழுபதில்—

"முதிராத பருவத்து முற்றியநற் பருவத்துங்
கதிராகி யுயிர்வளர்ப்ப திவர்வளர்க்குங் கதிரன்றே
எதிராக வருகின்ற வெரிகதிருங் குளிர்கதிருங்
கதிராகி யுயிர்வளர்ப்ப துண்டாயிற் காட்டீரே"

எனப்பாடுதல் காண்க; கதிர் என்னும் பெயர்பற்றியும் இருள்கடிதல்வினை பற்றியும் சிலேடித்தவாறு கண்டுகொள்க. கதிர்கள் என்றது, பல கிரணங்களுண்மைபற்றி.

25. பருவ மோர்ந்துநற் பயிரெனும் பசியபோர் வையைத்தன்
உருவ மேனியிற் போர்ப்பதற் குழந்தவ ருள்ளங்
கருவ மெய்தவுங் கண்களி கூரவுங் கதிர்செய்
சருவ சீவத யாபரை யாயவ டரைத்தாய்.

குளிர்பருவந்தெரிந்து நல்ல பயிரென்னும் பச்சைப்போர்வையைப் பூமிதேவியின் உட்குப்பொருந்திய மேனியிற் போர்த்தற்கு வருந்தியவர் உழவர் எ-று. உள்ளம் கருவமெய்தவும் - மனம் செருக்கவும்.

26. தம்மைப் போற்பல கோடிநல் லுயிரெலாந் தாங்கி
மும்மைப் போதினுந் தரைமக ளிருப்பவு மூடர்
இம்மைப் பாரினைத் தம்மிடத் துள்ளதென் றிசைப்பர்
பொய்ம்மைப் பாற்படு வழக்கிதன் மேனுமென் புகுமே.

புவியிடத்துத் தாமிருப்பரென்பதன்றிப் புவி தம்மிடத்திருப்பதென்பது பொய் எ-று.

27. உயிர்கள் பல்வகைச் சுவைகளி னுவப்பவென் றுள்ளிப்
பயிர்கள் வேறுவே றரியநற் பயன்றரல் பாரித்
தயிறன் மேவிய துப்புர வனைத்தையு மமைக்குஞ்
செயிரி லாறறு பருவமே திளைப்பவள் செகத்தாய்.

அறுசுவைப்பொருள்களை யமைப்பவளென்றும் ஆறுபருவமே யுடையவளென்றும் காட்டியவாறு. ஏழாம்பருவமாகிய பேரிளமை யடைவாளில்லை யென்றுணரவைத்தபடி. பூமிக்குப் பருவம் இருதுகாலமென்க.

28. காருக் கும்முயர் வாகிய வளர்த்தியுங் கனியால்
யாருக் கும்விழை வூட்டிய வினிமையு மிருளி
யூருக் குந்நிழல் செய்கிற்கு முதவியு மரத்தின்
வேருக் கிம்மக ளூட்டிய வளமையின் மேன்மை.

இருளி - இருண்டு. 'இரும்புபட் டிருளிய' எனவரும். ஊருக்கும் - ஊர்முழுதிற்கும். மரத்தினை நினைத்தற்குமுன் அம்மரத்தினைவளர்த்த நிலத்தின் வளத்தினை நினைக்க எ-று.

29. சுடப்பட் டாலுந்தன் செம்மையிற் சுடர்பவ டொகையா
யடப்பட் டுள்ளபல் கலங்களு மாகுவ ளன்றி
யிடப்பட் டுள்ளபன் மாடமா ளிகைகளு மியவுள்
நடப்பட் டுள்ளபல் கோயிலு மாகுவ ளம்மோய்.

செம்மையிற்சுடர்தல் - செந்நிறமும் செந்நிலையுமாதல்; "புதுக்கலம் போலும் பூங்கனியாலும் (சீவகசிந்.)" எனவும், 'சுடுமண் ணோங்கிய நெடுநிலை மாடம்' எனவுங் காண்க. எரித்தாலும் பயன்படுமியல்பினள் எ-று.

30. பெற்ற பல்பொரு ளெவற்றையும் பிரிவது புரியாள்
மற்றெ தைப்பிரி வுறினுமந் நிலையினி னிவலிந்து
பற்றி யீர்த்துறத் தழுவியுட் குழைவளிப் பார்மான்
குற்ற மற்றவர் கூடியும் பிரிவரோ குறிக்கின்.

பூமிக்கியல்பாகிய ஆகர்ஷண சத்தியை வியந்தவாறு. தான்பெற்றுள்ள ஒன்றையும் பிரிதற்கு மனமில்லாமையானே ஈர்ப்பள்; ஈர்த்தவிடத்துக் குழைந்திருப்பள் எ-று.

31. கல்வி நாமக ளெழுத்தினைக் கற்பதுங் கடிப்பூஞ்
செல்வி யாமகள் காப்பெனப் புகுவதுஞ் சிறந்த
பல்வி யாளகங் கணி திறல் படைப்பதும் பாரோன்
நல்வி யாலென வுய்த்துணர் கிற்பது தருமால்.

தரையில் எழுதிக்கற்றல் பள்ளைவழக்கு. பொன் காப்பெனப்புகுவது தரையில் என்க. வியாள கங்கணி - அரவைக் கங்கணமாகவுடைய திருக்கை. "வலியனே பூமிக்கு அரசனும்" என்னும் பழமொழி காண்க. தல்வி, திசைச்சொல். "தல்விக்குப்பிள்ளை" எனவழங்கும்; தள்ளை என்பதன் சிதைவுமாம்.

32. சுருதி நான்மறை முழுதினு மேம்படத் தொடுத்த
புருட சூத்தமும் பரஞ்சுடர்ப் பொருட்குமிக் கினிய
திருவி னுட்குமிம் மண்மகள் சிறந்தமை தெளியக்
கருதி யேயவ ளுக்குமுன் னிவளினைக் கழறும்.

“ह्रीश्च ते लक्ष्मीश्च पत्न्यौ” என்பது வேதம்.

33. விதிசி றந்தன னிலமகட் டருதலின் விடையூர்
பதிசி றந்தனன் பேரென விவள்பரித் தமையான்
மதிசி றந்தன னிவள்வலம் வருதலிற் கருணை
நிதிசி றந்தன னிவண்மண மகளென நேர்ந்து.

விதி - பிரமன். விடையூர்பதி-சிவபிரான். திரிபுரப்போரிற் பூமி தேராயினள் என்ப. மதி - திங்கள்; அதுபூமியைச் சுற்றுவதென்பது தெளிந்தது.

34. உண்ணு தேன்சுவை யெனவிழை சுரும்பின முறழப்
பெண்ண தேசுவை யெனவிழை காமுகர் பிறரால்
விண்ண தேசுவை யெனவிழை விபுதரும் வேறு
மண்ண தேசுவை யெனநனி பருகுவன் மாயோன்.

பிறர் சுவையிலதென்று கருதும் மண்ணிடத்தது சுவையென்று மாயோன் பருகுவன் எ-று. மண் சுவைத்தெனக் கண்டவன் மாயோன் என்க.

35. காந்தைப் பார்மக ளியல்புதன் விழியெலாங் கவர
ஏந்திப் பார்த்தன னிவண்மண மிவள்சுவை யினைவாய்
மாந்திப் பார்த்தன னுமிழ்ந்தது பார்த்தனன் வனப்பை
நீந்திப் பார்க்குற வளவிட்டும் பார்த்தன னெடியோன்.

காந்தை - மண்மகள். விழியெலாம் என்றது ஆயிரங்கண்களுண்மை பற்றி. ஏந்திப்பார்த்தல், வராகாவதாரத்தின்கண். வாய்மாந்திப் பார்த்தது, பிரளயத்தும் கண்ணனுய காலத்தும். உமிழ்ந்து அது பார்த்தனன் - ‘ஸர்வரஸ:’ என்பதுபற்றித் தன்வாயே சுவைத்தோ மண்சுவைத்தோ எனப்பிரித்துணர்தற்கு உமிழ்ந்து அச்சுவையே தெளிந்தனன் எ-று. நெடியோன்-திரிவிக்கிரமன்.

36. கண்ணை யெட்டுளன் வாணியை நாவினிற் கலந்தான்
பெண்ணை யோர்தனுப் பாதியிற் கலந்தனன் பெரியோன்
தண்ணந் தாமரை மகட்குமார் பளவினிற் றந்தோன்
மண்ணை மாத்திரம் யாங்கணுங் கலந்தனன் மதித்தே.

கண்ணை எட்டுளன் - எட்டுக்கண்ணையுள்ளவன், பிரமன். பெரியோன்-சிவபிரான். பிறர்கலப்புப்போற் சிறுமைப்பட்டதில்லையென்று காட்டிய வாறு. மதித்தே - உயிர்களுண்டாதற்குக் காரணத்தை நன்குமதித்தே எ-று.

37. இவளி டைத்திக ழிலையினைப் பூவினை யினிமை
திவளு தற்குறு கனியினை நறவினைத் தேடி
எவள வுக்களிக் குறினுமவ் விறையுள மினிப்ப
துவளி டத்தவற் குளவிருப் பினைநனி யுணர்த்தும்.

இறைவற்குரிய பாவமின்மைமுதலிய எண்குணங்களுட் பசியின்மை தாகமின்மையு முளவாதலின் அவனுண்ணவேண்டாதவனாவன்; அவ்வண மாகவும் அவனுளத்தானினிப்பது அவை இப்புலிமகளிடத்துண்டாயின் என்னும் விழைவுபற்றி எ-று.

38. துக்க நீங்கிநல் லுயிர்களின் புறுவது துகடீர்
மிக்க வீடென மதிக்குமவ் வேதமும் வீடாள்
தக்க தெய்வத மகிழ்விலை யாடலைத் தரைக்கண்
வைக்கு மாறுகொண் டிவண்மூகி மைத்திறன் மதிப்பாம்.

உயிர்களின்புறுவது வீடு என்றும், அவ்வீட்டையாளுகின்ற தெய்வம் இன்புறுமிடம் தரையென்றும் சிறப்பித்தவாறு. விலாவிபூதியென்பது தெய் வத்துக்கேயாதல் தேர்ந்தது.

39. பொன்னின் மாமகள் விலையெனப் பொலிவதும் புசிக்கும்
அன்ன பூரணி யாட்டமு மனைவையிற் கலைமான்
சொன்ன நூற்றுறைக் கிலக்கிய மாவதுந் துருக்கை
தன்ன யந்தவர்க் களிப்பதுந் தரைமக டருசீர்.

பொன் தானே துய்ப்பதாகாது துய்க்கும்பொருள்கட்கு விலையாதல் தெளிந்தது. அன்னபூரணி - அன்னமாகிய நிறைந்தவள் எ-று. ஆட் டம் - சஞ்சாரம்; எல்லாவற்றினுமேம்படச் சஞ்சரித்தலைக்குறிப்பது. இவை யெல்லாந் தரைமகள் தந்த சிறப்பினையென்க.

40. ஏதமில்லறக் கற்பினோ டன்பயந் தெரிந்த
சீதை யென்பவள் சிறைவிடத் திரைமிசைச் சேனை
போதல் வேண்டிமுன் புலிமகள் கிடந்தது புனித
சேது வென்றெவ ருந்தொழத் திகழ்வது சிறந்தே.

நான்பயந்தெடுத்ததினும் கற்[illegible]தலே சிறந்த[illegible]தென்று கருதினா ளென்பதுதோன்ற முற்படக்க[illegible] [illegible] [illegible]ற்ற கற்புடையாட்டியா கிய சீதை சிறைவிடுதற்குச் [illegible] [illegible]க்கொ[illegible] விரும்பி முன்னோர் காலத்தில் இப்புலிமகள் அக்கடலின்மே[illegible] [illegible] [illegible] சேதுவென்று எவரும் வழிபடச் சிறந்தது எ-று. [illegible] [illegible]ட்டுக் கிடந்த கிடக்கையாக விற் றொழத்திகழ்வது என்க.

41. பிறந்த நாடொட்டுப் பெற்றதாய் தன்னையே பெறுசேய்
சிறந்த காப்பெனச் சிந்தையிற் றெளிந்தது தெரிந்தாம்
மறந்தி லாமலிவ் வாய்மையை மறையெடுத் துரைப்ப
நிறந்த வாதமண் காப்பிடு கிற்பர்நன் னெறியோர்.

திருமண்காப்பு என்பது வழக்கு. யாவர்க்குந் தாயே காப்பாகும் என்பது தெரிந்தே தாயாகிய மண் காப்பாக இடப்பெறுமென்றுணர்க.

42. நான்ம றைக்குல மிரவியின் மண்டல நாப்பண்
மான்மு தற்பொரு ணிலயமென் றிசைக்குமிவ் வாய்மை
தான்மு தற்றெரி கிற்பவ ளாதலிற் றரைமான்
வானி லேத்தனைச் சுற்றியுஞ் சுற்றும்வான் மணியை.

நான்மறைக்குலம் - நால்வேதத்தொகுதி. இரவியின் மண்டலநாப்பண் - சூரியனுடைய மண்டலநடுவே. மால்முதற்பொருள் நிலயம் - திருமாலாகிய முதற்பொருளுடைய ஸ்தானம். இவ்வுண்மையை முதலிலே தரைமான் றான் தெரிகிற்பவளாதலின், அவனை வழிபடுதற்கு அறிகுறியாகத் தன்னைச் சுற்றிக்கொண்டும் வான்மணியாகிய சூரியனைச் சுற்றுவள் எ-று; தன்னைச் சுற்றுதலை 'ஆத்மப்ரதக்ஷிணம்' என்ப. பூமி தன்னைச்சுற்றுதல் செய்துகொண்டே இரவியைச்சுற்றுமென்பது வராகமிஹிரர் பஞ்சசித்தாந்திகையிற் கண்டது. தன்றலைவன் நிலயமென்று பூமகள் சுற்றுகின்றாள் எ-று.

43. தந்தந் தேவுறை கோயிலைச் சுற்றலுந் தமையே
முந்தை யோர்முறை சென்றுமுன் சுற்றலு முதற்கண்
எந்த வாறிவண் வழக்கெனப் பட்டதென் றெண்ணின்
நந்த மண்மகள் செயலனு கரிப்பதா நவில்வாம்.

கோயிலைச்சூழ்தலும், முன்னையோர் புரிந்த முறையென்று தம்மையே சுற்றிக்கோடலும் இவ்வுலகத்து எவ்வாறு வழக்காயினவென்று நினையின், நம் மண்மகள் செயலையே யாமும் நடப்பதாகச் சொல்வாம் எ-று. தாயின் பயிற்சியே மக்கட்கும் உண்டாயினது என்றபடி.

44. படியின் வீழ்வது மங்கலமென் றிங்ஙனம் பயிறற்
கடியி தென்றறி வாய்வுறி னீனத்திய வுளருங்
குடிகொள் கோயிலெம் மண்மக ளென்பது குறித்த
முடிபின் முன்னையோர் முறைமையின் விதித்தமை முற்றாம்.

படியின்கண் வீழ்தலை மங்கலமாகக்கொண்டு வழங்கற்குக்காரணம், இப்பூமகள் எல்லாத்தேவர்க்குங் குடிகொள்கோயிலாதலால் இவளிடை வீழ்தலே எல்லாரிடையும் வீழ்தலாகுமென்று கருதி முன்னையோர் முடித்தனர் எ-று.

45. படுத்த பாப்பணைத் தனிமுதல் பலபல பிறப்பும்
எடுத்த வாறுநன் றேந்திய வாறுமற் றெவையும்
உடுத்த வாடையை யொருதனக் கல்லது விரியாத்
தொடுத்த கற்புடை யாட்டிபின் றுயர்கெடற் பொருட்டால்.

உடுத்த ஆடை - கடல். இப்பூமகள் தானுடுத்த ஆடையாகிய கடலைப் பாப்பணைத்தனிமுதற்கல்லது பிறருக்கு விரியாமை தெள்ளிது.

46. சகத்து நாயகந் தன்னதென் றறிவித்தல் சமைந்து
செகிற்க ணேந்தினன் முதுகிடைத் தாங்கினன் றிணிகோட்
டகத்தி னேந்தினன் யாங்கணு நிறைந்தன னல்லான்
மகத்தும் போயிரந் தளந்தனன் புவியினை மாயோன்.

யாங்கணும் நிறைந்தனன் - இரணியன் தொட்டதொட்ட இடந்தொறுந் தோன்ற யாங்கணும் நிறைந்தனன். மகம் - மஹாபலிவேள்வி. புவி என்பது அது என்னும் சுட்டுமாத்திரையாய்வந்தது; "சீவகசாமியென்பான்" என்றதன் மேலும் "வானேறநீண்ட புகழான்" என்றதுபோல. (சீவகசிந்.)

47. சேயென் றெண்ணிலர் தமைத்தம காவலிற் செறிமண்
தாயென் றெண்ணிலர் தராபதி தாமெனுந் தருக்கின்
மேய வேந்தரை மூவெழு தலைமுறை வேர்கட்
டாய காவலை மறையவற் களித்தன னமலன்.

பரசுராமன் அரசரைக்கொன்றதற்குக் காரணம் காட்டியவாறு இது. அரசர் தாம் பூமிதேவிக்கு மக்களென்று தம்மை நினைந்திலர்; தம் காவலிற் பட்ட பூமியைத் தமக்குத் தாயென்று நினைந்திலர்; தாயைப்பாதுகாக்கும் மக்கள்போலாது தராபதிதாமென்று தருக்கின்கண்மேய அரசரை வேர்பிடுங்கி இப்பூமிக்காய காவலைக் காசிபனுக்கீந்தனன் எ-று. பூமியைத் தாயென்று மறைகூறுதல் தெள்ளிது; "ப்ருதுவீ மாதாமிமாம்" எனவருதல் காண்க.

48. பழுத்த பேரருட் பார்மகள் பயந்தபல் லுயிருள்
ஒழுக்க மல்லது விழுப்பம்வே றில்லென வுணர்த்தி
அழுக்கு வேடுவர் குரக்கின மரக்கரென் பவரோ
டிழுக்கி லாதுடன் பிறப்பெனக் கலந்தன னியவுள்.

பூமிபயந்த பல்லுயிருள் ஒழுக்கத்தான் விழுப்பமுண்டாவதல்லது பிறப்புமாத்திரையான் இல்லையென்பது தெரிய, வேடுவர் குரங்கு அரக்கர் இவருள் ஒழுக்கமிக்காரை உடன்பிறப்பெனக் கலந்தனன் கடவுளாகிய இராமன் எ-று. புவித்தாய்மக்களுள் ஒழுக்கத்தான் வேற்றுமைப்படுதலன்றிப் பிறப்பான் வேற்றுமையிலர் என்றபடி.

49\. மடமட் டக்கொடி மேனியி னிடத்தமன் பதைகள்
இடிப டப்பொரு வாருடன் பிறப்பெனு ரின்றாய்
மடியி டத்துள மகவும்மார் புளமக விணைப்பால்
நுடிவி டுப்புறப் பூசலிட் டலைக்குமக் கோள்போல்.

மேனியிடத்த மன்பதைகள் - மேனியிடத்துள் உறையும் மக்கள். மடிப்பிள்ளை மார்பிற்பிள்ளையைப் பூசலிட்டலைக்குங் கொள்கைபோல உடன்பிறப்பெனுர், பொருவார் என்க.

50\. சோரஞ் செய்தவ ரிவரென வவரடிச் சுவட்டை
யாருங் கண்ணுறத் தன்மெயி னிடைப்பதித் திருப்பள்
நேரு றுங்நெறி யேகில ரெவர்க்கும்புண் ணிகழ்த்தி
ஓர்வு றும்வண மடிகளி னிடறுவ ளுவளால்.

தன்மக்களென்று மறைத்தொழுகாள் என்க. தன்மக்கள் நேர்வழிச் செறலையே விரும்புவள் எ-று.

51 புள்ளி னந்தவழ் விசும்பிடை நெறியிலைப் புனலிற்
றுள்ளி மீன்செலு நெறியிலைச் சுடரினு மிலையால்
அள்ளி வீசுறு காலினு நெறியிலை யார்க்கும்
எள்ள லின்னெறி யுடையவள் வசுந்தரை யெம்மோய்.

வசுந்தரை - பூமி. கால் - காற்று. சுடர் - நெருப்பு; நெருப்பில் நடப்பாரின்மையால் நெறியில்லையாயிற்று.

52\. வான நண்ணிது வாயுவு நண்ணிது வளர்தீத்
தானு மெல்லிது தருபுனன் மெல்லிது சாலும்
ஏனை மண்ணிது வலியதென் றிருப்பதெத் துணையோ
ஆன பல்வலி யுயிர்களைத் தாங்குதற் காமால்.

சாலும் - இவை இங்ஙனமாதல் அமையும்.

53\. இரப்ப ரின்மையி னிபவ ரில்லையாம் விசும்பு
மரத்தின் பாவைசெல் வதும்வரு வதுமனைத் தெனல்போல்
தரத்தி [illegible] ரைக்கிலக் காகில டான
வரத்தி [illegible] மணிமுடி புனைபவண் மகித்தாய்.

விசும்பு - தேவலோகம். "இரப்பாரை யில்லாயி னீர்ங்கண்மா ஞாலம் - மரப்பாவை சென்றுவந் தற்று" என்பது நோக்குக. விசும்பில் இரப்பாரின்மையால் [illegible] மரப்பாவையியக்கமாகுமென்று [illegible] பழிப்புரை - மிக்கோர் கூறும் பழிச் சொல். [illegible] போல் - [illegible] போல: தான் பழிப்புரைக்கு இலக்

காகிலள் ; இலக்காகாமை மட்டுமன்று, தானச்சிறப்பாற் புகழ்மணிமுடி புனைபவளுமாவள் எ-று.

54. மேய பூமியில் வாய்மையு மறத்தையும் வேண்டிற்
சேய வீடிவ ணிருந்துழிப் பொருந்துமித் திறந்தான்
ஆய நேர்கிலர் புவிவிடுத் தருந்தவ மயர்வர்
தாயை நீத்தொரு மணைவெந்நீ ராட்டிய சமைந்தோர்.

பூமியிலிருந்தே வாய்மையையும் அறத்தையும் விரும்பிக்கொள்ளின் சேய்மைத்தாகிய வீடும் இவணிருந்துழிப் பொருந்தும் : இத்திறத்தை ஆராய நேர்கிலர் ; பூமியைவிட்டு அருந்தவஞ்செய்வர் ; இவர் பெற்றதாயைவிட்டு அவள்பெற்ற ஊன்றடியை வெந்நீராட்டுவாரோடு ஒப்பர் எ-று. புவியிற் செய்யப்படும் வாய்மையினும் அறத்தினும் புவிவிடுத்துச் செய்யுந் தவம் சிறந்ததில்லை எ-று.

55. பொன்னை விட்டன மென்பவர்க் கியையும்பொன் விடுதல்
இன்ன லென்றுபெண் விட்டன மென்பர்க்கு மியையும்
மன்னு பூமியை விட்டன மென்பர்க்கு மகியாம்
அன்னை விட்டில ளாதலி னியைவதோ வன்றால்.

பொன்னைத் தொடாமல்விடுதலும் பெண்ணைத் தொடாமல்விடுதலும் இயலும் ; மண்ணைத் தொடாமலிருப்பது இயலாது என்க. புவித்தாய் தன் அன்புடைமையால் தன்னை விட்டேம் என்பாரையும் விட்டிலள் எ-று.

56. துறந்த மாந்தருந் தாய்கடன் றனைத்திறப் பதுவாய்
மறந்தி லாதுதொன் னுடொட்டு வரும்பெரு டரபும்
பிறந்த தாயினை யொருவன்விட் டொழியினும் பெற்றாள்
துறந்த தில்லெனத் தரைமக ளுணர்த்திய துணிவால்.

துறந்தாரும் தாயின் பிரேதஸம்ஸ்காரம் செய்தல் இன்றியமையாதது என்பதுபற்றிக் கூறியது இஃதென்க. துனைந்து இறுத்தல் - விரைந்து செலுத்துதல்.

57. இலமென் றேயசைந் திருப்பரைக் காணுற வியையின்
நிலமெ னல்லவ ணகுமென்ப ரந்நெறி நினைய
அலமொன் றேபடை யெவற்றினும் வலியதென் றணிந்து
பலவி ராமனுப் பரஞ்சுடர் விளங்கினன் பார்மேல்.

பலராமன் என்றபெயர் அலாயுதத்தின் வலிமைபற்றிப் போந்தது என்று உழுபடையின் சிறப்புரைத்து, அவ்வுழுபடையுளதாகவும் என்செய் பயன்கொள்கின்றாரில்லையே என்று நல்லவள் நகும் என்று காட்டியவாறு.

58. போக சொர்க்கமுந் துக்கவெந் நரகமும் புரக்கும்
ஏக நாயக னியற்றலுக் கேதுவை யெண்ணிற்
றேக முள்ளபல் சீவரும் வினைசெயச் சிறந்த
தாக விப்புவி யமைந்ததற் கங்கமென் றமையும்.

சுவர்க்கநரகங்கள் முறையே சுகதுக்கலோகங்களாதலின், கர்மபூமியாகிய இவ்வுலகிற்கு அங்கமாகச் செய்யப்பட்டன எ-று. இவ்வுலகே நிலையாய அங்கி என்றபடி.

59. மக்க டம்மையு மழிக்கும்வல் விலங்கினம் வருத்தும்
ஒக்க வாழ்வதற் குரியநல் வீரமு முணர்வும்
தக்க வாறளித் துயிரெலாந் தமைத்தமைப் புரக்க
மிக்க வேறுவே றுபாயமும் விதித்தனள் விழுத்தாய்.

பகைத்தவுயிர்கள் காணப்படுவவெனின், பகையாற் கெடாது வாழ்தற்கேற்ற வலியும் உபாயமும் தந்துளள் எ-று.

60. வீரந் தந்தன ளெளியரைக் காப்பது வேண்டித்
தீரந் தந்தன ளிடுக்கணுக் கழிவின்மை தெரிய
நேரந் தந்தனள் பயனுற நெறியினின் முயலத்
தாரந் தந்தன டைமகள் குலமிகத் தழைய.

தாரம் - பெண்டாட்டி.

61. சிறந்த நாகரி கத்திவ ணுயர்ந்திசை திகழ்ந்தோர்
இறந்து போகவு மெத்துணை யோர்புதி யவர்சீர்
நிறைந்து பல்கவும் புரிந்தவ ரவர்வினை நெறியி
னுறைந்து நீங்கயா ரையும்புறங் காண்பவ ளொருதாய்.

தன்புறங்காண்பாரின்றித் தானே யாரையும் புறங்காண்பள் எ-று

62. எற்றை நாளினும் யாவர்க்கு மெவைக்குமே யினிமை
உற்ற தாய்தரை மகளென வுணர்தலி னன்றே
பெற்ற தாயென வுள்ளபெண் பாலினிற் பிறங்கு
மற்ற யாவுமே யிவளிடைப் பெறுவது வழக்கால்.

உயிர்கள் தரையிற்பெறுதல் வழக்கு. தாய்த்தன்மை பொதுவாகப் புவிக்குண்மை தெரிந்தபெற்றியானன்றே, எல்லாவுயிரும் இவளிடைப் பெற்றுவிடும் எ-று. இனிமை உற்ற தாய் - இனிமை பொருந்திய தாய்.

63. பண்ணி யுள்ளநற் பயிர்களி லவரவர் பரித்த
புண்ணி யந்தெரி வுறப்பயன் விளைப்பவள் புவித்தாய்
உண்ண வாவவு முடுப்பவு முறையுளு முதவி
எண்ணி லாவுயிர் யாவையு மளிப்பவ ளிவளால்.

பண்ணிய பயிரிற் புண்ணியந் தெரிவித்து அவரவர்க்கு உண்டி உடை உறையுள் மூன்றும் அளிப்பள் எ-று.

64. அரிது கண்டன மெனவிறு மாப்பவ ரடங்கப்
பெரிது பற்பல கோடிநல் லருமைகள் பிறப்பித்
தொருத னிப்புழுக் குள்ளவன் மையுமொரு வருக்குந்
தெரித லில்லென வியப்பவும் புரிபவள் செகத்தாய்.

அரிதுகண்டனமென்று இறுமாப்பவர் அடங்க அருமைகளைப்பிறப்பித்து, ஒருபுழுவுக்குள்ள வலிமையும் இன்னுந்தெரிதலில்லை என்றுசொல்லி அறிஞர் வியப்பவுஞ் செய்வள் எ-று.

65. நடுக்க டற்புகுந் திருள்படு காலையு நாவாய்
அடுத்த தித்திசை யெனத்தெளி வுறவுமா காயத்
தெடுத்தி யக்கிய பல்வகை யானமு மிதுதான்
மடுத்த திக்கெனத் தெரியவும் புரிபவண் மகித்தாய்.

திசையறிகருவி வடதிசைகாட்டுவது பூமியின்றன்மையான் என்க; இதனை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

66. விண்ணிற் போகமுண் விழுமிய விமையவ ரிவடான்
கண்ணிற் காணுறு தாயென விதயத்துக் கருதிப்
பெண்ணிற் றாயவ டிருவுரு வாயொளி பிறங்கும்
மண்ணிற் றூண்மிதி யாதுசெல் வாரிது மரபால்.

தேவர் பூமியிற் கான்மிதியாமை மரபு; அவர் இவ்வணஞ் செய்தொழுகல், இவள் யாருக்குந்தாயென்று உணர்ந்ததன்மையான் எ-று.

67. பெற்ற தாய்திரு மார்பிடை மிதிக்குறிற் பிள்ளை
குற்ற மாய்கிலள் குதுகலிப் புறுவளக் குணம்போற்
சுற்ற மானபல் சீவரு மடிகொடு துவைக்க
நற்ற மாகவுண் மகிழ்ந்திவர்த் தாங்குவ ணம்மோய்.

தேவரையொத்த சிறந்த அறிவில்லாமக்கள்முதலிய உயிர்கள் மதித்துச் சேறலை இப்புவி குற்றமாக எண்ணாது நற்றமாக மகிழ்வள் எ-று. நற்றம் - நன்மை; "செய்தகுற்ற நற்றமாக வேகொள் ஞானநாதனே" என்பது திருமழிசையாழ்வார் திருவாக்கு.

68. விண்ணிற் றோன்றிய விபுதர்க்கு முனிவர்க்கு மல்லாற்
கண்ணிற் றோன்றலில் கடவுளி னுண்மையைத் தன்கட்
பண்ணித் தோற்றிய பல்வகைப் படைப்பினு மறிஞர்
எண்ணித் தேர்வுற யாங்கணுங் காட்டுவ ளிவளால்.

தெய்வமுண்மையைத் தேவரும் முனிவரும் கண்ணனும் உணர்வர்; அக்கடவுண்மையை எல்லாப்படைப்பினும் புவித்தாய் காட்டுவள் எ-று.

69. கேடி லாதவ னறிதுயி லமர்வுறக் கெழுமி
நீடு பாயலாத் தன்குளிர் மேனியை நிறுவுஞ்
சேட னென்பவன் புவிமகள் சிறப்பினைத் தெரிந்தே
ஈடி லாயிரந் தலைகளி னேந்தின னினிதே.

ஆதி சேடன் — இறைவனுக்குப் பாயலாகத் தன் தலையொழிய உடம்பெல்லாம் கொடுத்தவன், இவள் தாயாஞ்சிறப்பினைத் தெரிந்தே அவனுக்குங் கொடாத தலையாயிரத்தையும் அணையாகக்கொண்டு ஏந்தினன் எ-று. ஈடில் தலை என்றது, எல்லாவுறுப்பினும் மேம்படுதலான்.

70. மெய்ப்ப டிக்கிவள் பெருமையை யெடுத்திவண் விளங்க
இப்ப டித்தென வுரைப்பதற் கருமையி னிவளைச்
செப்பு தற்கருந் தகைமையள் மாயையென் சிலபேர்
வைப்ப துற்றது மறையெனத் துணிந்தவர் மதியோர்.

அநிர்வசனீயம் மாயை என வழங்குதல், இவள்பெருமை கூற முடியாமைபற்றியேயன்றி, இவளே இல்லாமைபற்றி அன்று—என்று இவளுண்மை உணர்த்தியவாறு.

ஆக்கியோன் பெயர்.

கோதி லாதசெந் தமிழ்க்கடல் குளித்தகங் குளிருஞ்
சேது காவலர்க் கிவளரு ளூழியுஞ் சிறக்கப்
பூத மாமரை புகழ்க்கட லொருதுளி புகன்றான்
காத லாணயித் துருவகா சிபனிரா கவனே.